

Boekfragment uit *Mijn bijzonder rare week met Tess* (Anna Woltz, 2013)

Ik zag het gebeuren.

Papa's rode trui en mijn gestreepte waren de doelpalen. De zon scheen op mijn armen en de zeewind voetbalde stiekem met ons mee. Ik holde tot ik niet meer kon, en bleef toen hijgend staan.

In de verte zag ik Jorre lopen. Hij deed niets. Hij wandelde daar maar over het lege strand en keek kalmpjes naar de lucht. Naar de spierwitte wolken die boven het eiland dreven. Alsof hij veertig was in plaats van twaalf.

“Samuel,” riep papa naar me. “kom op, we zitten midden in een wedstrijd!”

“Ja-ha,” riep ik terug.

Maar ik bleef staan. Ik voelde het droge zand tussen mijn benen omhoog kruipen. Ik was een omgekeerde zandloper. Ik hoefde maar even met mijn tenen te wiebelen en ik had er weer een paar minuten bij.

“Samuel!” riep papa weer.

Ik keek nog één keer naar Jorre, en toen gebeurde het. Hij zette zijn voet neer, maar waar zand hoorde te zijn, was lucht. Met zwaaiende armen kieperde hij in een reusachtige kuil.

Het was fantastisch.

Voor even in elk geval, want toen begon mijn broer te schreeuwen. Mijn mond was al aan het lachen, maar daar maakte ik meteen een eind aan.

De wind suisde en de golven rolden, maar Jorres geschreeuw hoorde ik boven alles uit. Mijn botten werden er koud van. Hij klonk niet meer als een jongen, maar als een dier. Papa en ik begonnen gelijk te rennen. Zo hard we konden stoven we door het mulle zand. We konden Jorre niet eens meer zien; het was alsof de aarde hem had opgegeten.

“Jor!” riep ik.

“We komen eraan!” riep papa.

En toen stonden we aan de rand van de kuil. Mijn broer lag op de bodem, en hield zijn been vast. Zijn gezicht was vertrokken en zijn haar hing voor zijn ogen. Alles wat ik de afgelopen weken zo stom aan hem had gevonden, was weg.

Toen hij ons zag, hield hij op met schreeuwen. Buiten adem keek hij papa aan.

“Ik hoorde een knak,” zei hij. “Toen ik neerkwam. Er was een *knak*.”

Ik rilde. Het was pas begin mei. Veel te koud om met blote armen op een winderig strand te staan.

Papa liet zich naar beneden zakken. Als hij rechtop in de kuil stond, kwam het zand bijna tot zijn middel. Pas één keer eerder had ik zo'n diep gat in de grond gezien. Dat was drie weken geleden, dus ik weet het nog precies. Mijn hele klas mocht witte rozenblaadjes in het gaat gooien. Handenvol. Ik was bang geweest dat de blaadjes op zouden raken voordat ik aan de beurt was, maar ze hadden gewoon nog een extra mandje staan. Ik was de eerste die uit het nieuwe mandje mocht pakken.

Papa knielde neer bij Jorre en schoof de broekspijp van zijn knakbeen omhoog.

“Voorzichtig!” riep ik.

Mijn broer zei niks.

“Je doet hem pijn!” schreeuwde ik. Ik durfde niet te dicht bij de rand van de kuil te komen. Straks stortte de wand in.

Papa trok de veters van Jorres schoen los, en ik zag mijn broer in elkaar krimpen. Maar nog steeds gaf hij geen kik.

“Geef je telefoon,” riep ik tegen papa. “Ik ga 112 bellen. Ze moeten een ambulance naar het strand sturen.”

“Doe niet zo gek,” zei mijn vader.

“Maar hij heeft pijn! Dat zie je toch? Hij zegt niks, maar je snapt toch dat hij naar het ziekenhuis moet?”

Papa knikte. “We gaan naar de dokter.”

“Maar hij mag niet lopen.”

“Ik draag hem het strand over,” zei papa. “En dan rijden we met de auto naar het dorp.”

“Je bent gek,” riep ik boos. “Straks struikel je terwijl je hem draagt. Dan verschuiven zijn botten en dan kan hij nooit meer lopen. Of hij wordt mank, en dan krijgt hij nooit een vriendin...”

“Hou toch je mond,” zei Jorre plotseling.

Hij veegde het haar uit zijn ogen en keek me recht aan. Nu was hij weer de nieuwe Jorre. De stomme van de afgelopen weken.

“Ik heb al genoeg pijn zonder jouw kleutergekrijs in mijn oren.”

Ik deed een stap achteruit.

Stil keek ik toe hoe papa hem onder zijn oksels pakte en omhoogtrok. Jorres gezicht was bleek en ik zag dat hij zijn kiezen op elkaar klemde. Maar hij zei niets, en ik wist nu dat ik ook mijn mond moest houden.

Ik mocht niet voor hem schreeuwen. Ik mocht geen ambulance bellen. Hij was twee jaar ouder dan ik, en op het moment dat ik geboren werd, was het al te laat. Het was een kolossale valse start geweest, maar niemand had gezegd: we beginnen even opnieuw.

Ik bukte me en pakte een paar witte schelpen uit het zand. Een voor een gooide ik ze in de kuil. De laatste kwam op Jorres hoofd terecht.